

Angyal bácsi

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 33. szám, 2022. augusztus 19.

Idegen szaguk volt, messziről jöttek, sokan voltak. Olyan sokan, nem is tudom, hogy fértek el annyian a szekéren a bútorokkal együtt. Bútor kevés volt. Még szerencse, mert így elfért a düledező, sovány kis házban. Zsuzsinak csillogó nagy fekete szemei voltak, nappal is tele szikrázó csillagokkal. Amikor rám szórta, megszólalni is elfelejtettem. De másnap már úgyis mindent tudott rólam. Kicsi falu a miénk, semmi sem maradhat titokban. Másnap például az is kiderült, miért jöttek. Hajnalban megszólalt a kondás kürtje, a disznók mintha erre vártak volna, rőfögve rohantak a kapunak. A kondás pedig nem volt más, mint az újonnan érkezettek családfője, Angyal bácsi, ez a sűrű kis öreg, aki voltaképpen nem is volt öreg, a sors sietségében csak elnagyolta vonásait.